

Sygn. akt VII Kzw 516/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Łatanik

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Kozieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ewy Bednarek- Mękarskiej

po rozpoznaniu sprawy **R. Ż.**

s. A. i G. z domu J., ur. (...) w C.

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 11 lipca 2017 roku wydane w sprawie o sygn. akt. XVI K 270/13, Ko 3583/17

w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary

na zasadzie 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 11 lipca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XVI K 270/13, Ko 3583/17 na podstawie art. 151 § 1 k.k.w. a contrario nie uwzględnił wniosku skazanego R. Ż. o odroczenie wykonania kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 22 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt XVI K 270/13

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł skazany. We wniesionym środku odwoławczym skarżący podniósł, iż zamieszkuje sam z matką schorowana emerytką. Ponadto podniósł, iż czeka na wolny termin w szpitalu aby poddać się zabiegowi usunięcia skrzepów żylnych.

Z treści pisma wynika, iż skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego postanowienia i odroczenie wykonania orzeczonej wobec niego kary 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniesione przez skazanego zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w Częstochowie procedując w przedmiocie wniosku skazanego o odroczenie wykonania kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. Ż. wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 22 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XVI K 270/13 dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego pod kątem przesłanek odroczenia wykonywania kary pozbawienia wolności przewidzianych w treści art. 151 § 1 k.k.w.

Zgodnie z przepisem art. 151 § 1 k.k.w. Sąd może odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności na okres do roku, jeżeli natychmiastowe wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. Nie budzi przy tym wątpliwości, że uregulowanie to stanowi odstępstwo od zasady odbywania kary niezwłocznie po uprawomocnieniu orzeczenia i w związku z tym nie chodzi tu o zwykle negatywne konsekwencje osadzenia skazanego w jednostce penitencjarnej, ale o takie tylko skutki, które mogłyby stanowić niebezpieczeństwo dla sytuacji osobistej skazanego bądź jego rodziny. Należy przy tym pamiętać, że osadzenie celem odbycia kary pozbawienia wolności zawsze wywołuje pewne ujemne następstwa dla skazanego i jego najbliższych, przy czym są to naturalne konsekwencje odbywania kary w warunkach izolacji więziennej. Każdy bowiem kto dopuszcza się przestępstwa winien liczyć się z tym, że będzie musiał ponieść za swoje czyny konsekwencje w tym w postaci umieszczenia w zakładzie karnym, co z kolei będzie stanowić dolegliwość nie tylko dla sprawcy, ale również dla jego rodziny (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 grudnia 2007 roku, sygn. akt II AKzw 939/07, KZS 2008/5/96). Oznacza to, że za „zbyt ciężkie skutki” uzasadniające odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności mogą być uznane wyłącznie takie następstwa natychmiastowego rozpoczęcia odbywania kary, które wyraźnie wykraczają swoją dolegliwością i negatywnymi skutkami poza zwykle konsekwencje odbywania kary pozbawienia wolności ponoszone przez skazanego i jego rodzinę. Pamiętać należy również, że odwlekanie wykonania kary, w tym także poprzez przerwy w karze czy odraczanie jej wykonania bez dostatecznie poważnych powodów, jest sprzeczne z zasadą osądzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, czy rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie. Nadmierne odwlekanie kary sprawia bowiem, że po latach staje się ona dolegliwością abstrakcyjną, odczuwaną przez skazanego i jego bliskich bardziej jako krzywda niż jako odpłata za skrzywdzenie innej osoby (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2004 r., sygn. akt II AKzw 688/04, KZS 2004/11/20).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę analizowanej sprawy wskazać należy, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do odroczenia wykonania orzeczonej wobec skazanego kary. Jak wynika ze sporządzonego przez kuratora sądowego wywiadu środowiskowego skazany jest kawalerem i nie posiada żadnych osób na utrzymaniu. Zamieszkuje z matką w lokalu stanowiącym jej własność. Matka skazanego jest emerytką i jest w pełni samodzielna. Pobiera co miesięczną emeryturę w wysokości 1200 złotych. Skazany pozostaje w nieformalnym związku z K. M. która na stałe zamieszkuje w K. i wychowuje dwójkę dzieci z poprzedniego związku. Konkubina skazanego utrzymuje siebie i dzieci sama. Od stycznia 2017 roku skazany nie pracuje zarejestrowany jest w Powiatowym Urzędzie Pracy w C. jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku, dodatkowo wykonuje prace dorywcze w Zakładzie (...) z siedzibą w C.. Mając na uwadze powyższe okoliczności nie można uznać, by natychmiastowe osadzenie skazanego w zakładzie karnym do odbycia kary pociągało dla niego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. Podniesione przez skazanego okoliczności dotyczące obecnej konieczności opieki nad matką również nie mogą być uwzględnione przez Sąd. Skazany ma brata, który w równym stopniu co skazany jest zobowiązany do zapewnienia opieki swojej matce, pomimo trwającego remontu domu.

Z podanych wyżej powodów, na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., orzeczono jak na wstępie.